

tament til indkomstforvridning mellem felterne, der er en følge af, at underskud fra et felt ikke bliver fradraget i overskud fra et andet felt. På den baggrund opnås en enklere og mere gennemskuelig beskatning med færre incitamentter til og muligheder for indkomstforvridning.

3.1.3. Fjernelsesomkostninger

Siden indførelsen af kulbrinteskatten i 1982 har spørgsmålet om fjernelsesomkostninger været udsendt til yderligere overvejelser. Det har dog hele tiden været hensigten, at selskaberne skulle sikres fradrag for disse omkostninger.

Når der ikke er fastsat særlige regler for sådanne omkostninger i Nordsøen, gælder de almindelige regler i statsskatteloven, hvorefter der er fradrag for de udgifter, som i årets løb er anvendt til at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten, derunder ordinære afskrivninger.

Når driften af en virksomhed er ophørt, vil de udgifter, der tidligere havde karakter af driftsomkostninger, som udgangspunkt ikke længere være fradragsberettigede, fordi de typisk mangler den tilknytning til den indkomstskabende aktivitet, som er en betingelse for fradrag. Selskabet vil heller ikke kunne tage fradraget på forhånd ved – med skattemæssig virkning – at hensætte beløb til dækning af fjernelsesomkostninger, jf. betingelsen om at udgifterne skal være anvendt i årets løb.

Spørgsmålet om fradrag for driftsomkostninger efter en virksomheds ophør er behandlet i Skatteretsrådets redegørelse fra juni 1999. I redegørelsen konkluderes efter en gennemgang af praksis, »at udgifter, der først afholdes efter en virksomheds ophør, men i nær tidsmæssig tilknytning hertil, kan fradrages, når udgiften har driftsmæssig forbindelse med den nu ophørte virksomhed. Derimod er der ikke fradrag for udgifter, der afholdes også længere tid efter virksomhedens ophør, selv om udgiften har driftsmæssig forbindelse med den ophørte virksomhed.«

I relation til den type fjernelsesomkostninger, der vil opstå i Nordsøen, kan nævnes, at der i praksis er godkendt fradrag for opgravning af benzintanke efter, at den pågældende skatteyder var ophørt med at drive virksomhed som benzinformidler. Der anerkendes også fradrag for udgifter til retablering af lossepladser, når udgifterne afholdes.

På den baggrund synes problemet vedrørende fjernelsesomkostninger i relation til kulbrinteskattepligtige ikke at være manglende fradragsret. Det må anses for overvejende sandsynligt, at selskaberne vil kunne opfylde kriterierne for fradrag i forbindelse med oprydningen i Nordsøen.

For at undgå tvivl foreslås det dog at skabe udtrykkelig hjemmel i kulbrinteskatteloven til, at fjernelsesomkostninger kan fradrages i både grundlaget for selskabsskat og kulbrinteskate. Det foreslås, at denne præcisering kommer til at gælde for alle selskaber, der efterforsker og producerer i den danske del af Nordsøen.

Det reelle problem i relation til fjernelsesomkostninger opstår i de tilfælde, hvor selskabet ikke kan udnytte fradraget – det vil sige de situationer, hvor der ikke er positiv indkomst at modregne udgifterne i. Det vil eksempelvis være tilfældet, når et selskab afvikler sit sidste eller eneste felt i den danske del af Nordsøen.

Den fradragsværdi, som selskabet mister, vil afhænge af, om selskabet har andre indtægter, der er skattepligtige i Danmark. Er det tilfældet, vil fradraget for afviklingsomkostningerne i den selskabsskattepligtige kulbrinteindkomst kunne føres ud af *ring fence*, dvs. den særskilte opgørelse af indkomsten ved kulbrinteindvinding, til fradrag i anden skattepligtig indkomst. Derimod vil fradragsværdien i relation til kulbrinteskattegrundlaget være tabt, medmindre selskabet på et senere tidspunkt genoptager kulbrinteaktiviteter på dansk område.

Er der tale om et selskab uden anden skattepligtig indkomst, kan selskabet miste fradragsværdien både i relation til selskabsskat og kulbrinteskate.

Formålet med at fastsætte særlige regler for fjernelsesomkostninger er således – i højere grad end at sikre fradrag – at kompensere selskaberne for det »tab«, som skyldes, at der ved denne type virksomhed skal afholdes betydelige udgifter, efter at virksomheden er afsluttet. Disse udgifter har nær tilknytning til driften af virksomheden og vil alt andet lige være fradragsberettigede, i det omfang de afholdes, mens virksomheden er i drift og har en indtjening. På den baggrund virker det rimeligt at søge en løsning, hvor selskaberne stilles tilnærmelsesvis som om, udgifterne var afholdt, mens virksomheden kastede indtægter af sig.

Det foreslås, at der først kompenseres, når al produktion i henhold til koncessioner, der omfattes af kapitel 3 A, endeligt er ophørt. Det vil sige, når alle fjernelsesomkostninger er afholdt og dermed kendt. Det foreslås derfor, at der indføres en *carry back*-ordning, hvor staten betaler en andel af fjernelsesomkostningerne, der opgøres under hensyn til selskabets tidligere skattebetaling. Der skal tages hensyn til selskabets tidligere skattebetaling for at undgå, at selskabet stilles bedre end den situation, hvor omkostningerne løbende havde kunnet fradrages.

Det foreslås, at *carry back*-reglen kun skal gælde i relation til kulbrinteskatten. *Carry back*-reglen skal ikke gælde i relation til selskabsskatten af kulbrinte-